

си, подъ тебъ земята те гали съ своята топлина; около тебъ замирисали цвѣтя и билки — да се забравишъ!.. Хубаво е, сестро, ноше между нивята и не имъ бележи за това. Това, което нощъта има — презъ деня неможе да се изпита.

Сестра му го гледаше, ала едва ли го чуваше, когато той се увлече и взе да разправя за лѣтнитѣ нощи. Тя мислѣше какъ да иде да ги разбуди, че преснака е вече подваренъ, а и самовара отъ кога кипи. И кога братъ ѝ свърши дума, тя го погледна безъ да знае какво да му отвърне.

— Тия хубости жената не ги познава, защото жена неможе това да стори.

До като да се погледнатъ, ей че Койка изкокна, като петровско пиле.

Облѣчена въ роба отъ японски муселинъ, лазуренъ и пѣстъръ като утрото, тя се приближи, поклони се на двамата и като имъ цѣлуна рѣще, седна край масата.

— Азъ изпреварихъ, лелке, на ли?— запита Койка.

— Млѣко не ми се пие, — леличко, — отвърна тя.

— Тогазъ по едно яйце.

— И яйце! — прибърза да отговори Койка.

— Ще прокопсашъ, Койке! — се грижеше лелята.

... Ти сега трѣба да пиешъ млѣко, да вземашъ яйце... инѣкъ, както си слабичка...

— Не я пресиляй, сестро. Каквото ѝ се иска. Организма си знае работата.

До като да се разправятъ, ето че се явиха Боянъ и Стойко.

Измити, съ сресани още влажни коси, отъ които лѣха благоухание на о-де-колонъ, приближиха се, цѣлунаха рѣще на старитѣ, рѣжуваха се съ Койка и сѣднаха на определеното имъ мѣсто.

Почна закуска.